

v přihlášce ke konkursu svůj nárok na služební plat o smluvený pevný plat a žádal-li pak v žalobě také aspoň přiměřenou mzdu, nejde o změnu právního důvodu, poněvadž právním důvodem žalobního nároku zůstává stále služební smlouva, a to neodporuje ustanovení § 112, odst. 1, poslední věta, konk. ř. Bude-li zjištěno, že žalobce byl v služebním poměru k hraběti Quidonu T. H., ať výslovně, nebo jen mlčky sjednaném, a ať jako ředitel velkostatku, nebo zaměstnanec bez zvláštního služebního titulu, nebylo by překážky, aby byl za důvodný uznán jeho nárok aspoň na přiměřenou mzdu, pokud mu již nebyla uhrazena. Správný jest názor odvolacího soudu, že uznání pohledávky vyrovnacím správcem v předcházejícím vyrovnacím řízení nemá právního účinku na řízení konkursní, poněvadž v konkursním řízení musí být pohledávka přihlášena a zkoušena znovu (§§ 104, 107 a 111 konk. ř.). Uznání pohledávky vyrovnacím správcem není novým samostatným zavazovacím právním důvodem, nýbrž uznání to jest hodnotiti jen jako každou jinou skutečnost, která může být rozhodující pro vznik pohledávky z původního právního důvodu. Při řešení té otázky jest se však zevrubněji zabývati jak důvody, které vyrovnacího správce ve vyrovnacím řízení vedly k tomu, že pohledávku uznal, tak i tvrzením žalovaného správce konkursní podstaty ve sporu, proč jí nyní neuznává. Na splatnosti pohledávky nezáleží, nýbrž na době, v které zaměstnanec konal služby. Neboť § 54 č. 2 konk. ř. uvádí různé nároky a při pohledávkách z poměru služebního nebo pracovního nežádá dospělost pohledávky, poněvadž o dospělosti se zmiňuje jen při pohledávkách jiných. Vše to, co dosud bylo uvedeno, týká se jen smluvené nebo přiměřené odměny (mzdy). Naproti tomu byl žalobcův nárok na hotové výlohy a diety nižšími soudy zamítnut i z formálního důvodu, poněvadž žalobce nepředložil specifikaci hotových výloh a diet, přes to, že mu to bylo uloženo usnesením ze dne 20. září 1933 a že usnesením ze dne 4. listopadu 1933 nebylo vyhověno jeho návrhu, aby bylo napřed žalovanému uloženo, aby předložil doklady, kterých žalobce potřebuje k specifikaci mu uložené. Ta usnesení žalobce ani v odvolání nenapadl, a nelze se proto zabývati tím, zda jest zamítnutí nároku na hotové výlohy a diety správné, či nikoli. Rozsudky obou nižších soudů bylo podle § 510, odst. 1, c. ř. s. zrušiti, aby byla napravena uvedená vada řízení a aby věc i jinak byla učiněna zralou k rozhodnutí v naznačených směrech.

Čís. 16214.

Dohoda stran o tom, že se podrobují rozhodnutí advokátní komory o úpravě palmárního účtu advokátova, znamená jen to, že se strany spokojí v příčině výše palmárního účtu rozhodnutím řečené korporace, nikoli však, že se dohoda ta týká i žalobního důvodu (právního nároku na odměnu) a ostatních námitek vznesených žalovaným proti žalobnímu nároku, netýkajících se jeho výše.

(Rozh. ze dne 17. června 1937, R II 270/37.)

Srv. rozh. č. 6723 Sb. n. s.

Ve sporu, jímž se žalobce (advokát) domáhá na žalovaném zaplacení 8.793 Kč s přísl. za právnické práce konané na příkaz a na útraty žalovaného, se sporné strany při roku dne 4. září 1936 dohodly na tom, aby byl žalobcův účet, který je předmětem sporu, s příslušnými spisy odevzdán advokátní komoře v B. k upravení, a prohlásily, že se rozhodnutí advokátní komory podrobují. Advokátní komora v B. upravila poté útraty, jež byly zažalovány, částkou 7.294 Kč. Žalobce při dalším ústním jednání omezil žalobu na uvedenou upravenou částku. Žalovaný namítl mimo jiné, že žalobce nemá nárok na zaplacení odměny za jeho právnické práce, neboť byly konány zbytečně a k zřejmé škodě žalovaného, kteroužto námítku blíže rozvedl, trvaje na ní i po úpravě zažalované částky advokátní komorou v B. Soud první stolice uznal podle omezené žaloby, vycházející z názoru, že v dohodě, o níž jde, nutno spatřovati smír, tkvící v tom, že se strany spokojí s úpravou advokátní komory v B. a že se vzdávají jakýchkoliv námitek proti ní i co do důvodu. Odvolací soud uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a znova rozhodl. Důvody: Podle obsahu dohody ze dne 4. září 1936 se strany za sporu dohodly na tom, aby palmární účet advokátův byl odevzdán advokátní komoře k upravení, a prohlásily, že se podrobují rozhodnutí advokátní komory. Nedohodly se tedy na tom, aby celý spor rozřešila advokátní komora, nýbrž pověřily řečenou korporaci úpravou účtované odměny. V tom nelze spatřovati smlouvu o rozsudím podle § 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s., nýbrž dohodu o ustanovení odhadce, jak ji mají na mysli §§ 835, 841, 842, 1056, 1057 a 1092 obč. zák. Pouhé přečtení uvedené dohody vede nutně k úsudku, že se v souzeném případě strany nedohodly na tom, aby advokátní komora rozřešila sporné otázky, týkající se důvodů žalobcova nároku a všech námitek žalovaného. Jest to také patrné z odpovědi advokátní komory ze dne 30. října 1936, že není jejím úkolem rozhodovati dotčené sporné otázky. Nelze tudíž schvalovati právní názor prvního soudu, že šlo v souzeném případě o smlouvu o rozsudím (rozh. č. 6723 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobcův.

Důvody:

Odvolací soud správně vystihl podstatu projevu stran učiněného při ústním jednání dne 4. září 1936. Z obsahu projevu toho jasně plyne, že strany rozepře se dohodly na tom, aby žalobcův účet, jenž je předmětem sporu, byl se spisy dán advokátní komoře k upravení, a prohlásily, že se jejímu rozhodnutí podrobují. Tím byla vůlí stran pověřena třetí osobnost určením jistých skutečností, to jest určením odměny advokátské za účtované práce, jakožto osobnost odborná, která měla co do výše stanoviti přiměřenost palmárního účtu. Z dotčeného projevu však neplyne, že by advokátní komora měla mezi stranami rozepře rozhodovati s konečnou platností též sporné právní otázky, zejména rozhodovati o odůvodněnosti námitek uplatněných žalovaným ve sporu. Slo-

vům »..... že se podrobují rozhodnutí této komory«, nelze jinak rozuměti než tak, že se strany spokojí v příčině určení výše palmárního účtu advokátní komorou, že tedy se námitka jeho přemrštěnosti stává zbytečnou, nedotýkají se však ani právního nároku stěžovatelova na odměnu, tedy důvodu žalobního, ani ostatních námitek žalovaného, který se jich nevzdal; opak neplyne ze zápisu o veřejném ústním jednání, při němž k sporné dohodě došlo. Z doslovu onoho projevu nelze také usuzovati na to, že by tu bylo uzavřeno narovnání ve smyslu § 1380 obč. zák., podle něhož se sporná a pochybná práva určují tak, že každá strana se vzájemně zavazuje něco dáti, učiniti nebo opominouti a že by tím tedy byly odklizeny veškeré námitky, uplatněné žalovaným, jak míní stěžovatel. K výkladu sporného projevu nebylo potřebí stěžovatelem postrádaného důkazu svědkem H., a není proto ani výtka kusosti řízení odůvodněna.

Čís. 16215.

Jednotlivé nemovitosti náležící do pozůstalosti neručí nedílně za poplatky pro úmrtí vyměřené z převodu nemovitého jmění v celku, nýbrž pouze za část poplatků na ně připadající.

(Rozh. ze dne 18. června 1937, R I 97/37.)

Srv. rozh. č. 4864, 11701 Sb. n. s.

Československý stát (berní úřad v R.) přihlásil k dražbě nedoplatek své poplatkové pohledávky v částce 34.793 Kč se 7 až 6% úroky od 22. června 1936 ve výši 5.656 Kč 05 h ve výsadním pořadí. Z úředně ověřeného opisu platebního rozkazu ze dne 15. prosince 1932, č. j. p. v. v. 1683/32, založeného v spojených spisech E 1402/35 okresního soudu v R., je patrné, že šlo o dědickou daň, předepsanou povinným Marii B. a Anně K. spolu s dvěma dalšími osobami z čisté hodnoty nápadu v celkové částce 49.530 Kč, o nemovitostní poplatky předepsané povinným v částce 8.488 Kč 20 h, o paušální poplatek z čisté hodnoty pozůstalosti 250 Kč a o poplatek z písemného posledního pořízení 8 Kč. P r v ý s o u d přikázal na přihlášené poplatkové pohledávky v knihovním pořadí z polovice Marie B. 20.456 Kč 85 h a z polovice Anny K. 2.925 Kč 40 h, nepřiznav přihlášenému nároku výsadní právo. R e k u r s n í s o u d potvrdil napadené usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Československého státu.

D ů v o d y :

Podle § 72 poplat. zák. ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z. o poplatcích, který podle § 44 cis. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z. a § 5 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb. z. a n. byl zachován v platnosti, požívá sice dědická daň a v ní po případě obsažený poplatek